

## Hồi 48

### Những Câu Hỏi Không Lời Giải

**T**ùng đêm hôm đó, nơi căn nhà trong con hẻm nhỏ, căn nhà mà Phí Độc Hành đã gặp Tôn Chất Thiên và Lạc Minh Châu.

Mọi cửa sổ và cửa lớn đều được đóng kín, nhưng ánh đèn sáng vẫn lọt qua những khe hở nhỏ. Chứng tỏ bên trong chủ gia vẫn còn thức chưa ngủ.

Rải rác chung quanh ngôi nhà, nhiều bóng đen ẩn hiện thấp thoáng ở mọi góc ngách tối tăm.

Một ngôi nhà nhỏ mà được nhiều người canh phòng như vậy, chứng tỏ ngôi nhà này rất quan trọng.

Không, không phải quan trọng vì ngôi nhà nhỏ này, mà quan trọng là việc xảy ra trong đó.

Trong ngôi nhà nhỏ này, đèn thấp sáng soi rõ những người trong nhà. Có kẻ đứng người ngồi.

Những người ngồi quanh chiếc bàn tròn có sáu người giả cả, lớn tuổi.

Còn chung quanh họ có những người trẻ tuổi đứng sau lưng để chờ đợi lệnh của họ.

Điểm qua những gương mặt thấy có những gương mặt quen thuộc như :

- Đại Thánh Tôn Chất Thiên ngồi suy nghĩ, sau lưng ông ta là Tôn Kế Thừa và Lạc Minh Châu khoanh tay đứng chờ.

- Lão già kể chuyện Nhạc Kính Quang, sau lưng lão là Nhạc Tố Trinh.

Còn bốn người ngồi trong bàn, mà chưa biết tên, nhưng nhìn họ biết ngay là các tay cao thủ võ lâm, dày dặn kinh nghiệm giang hồ.

Một người mập mạp, mặt mày hồng hào, râu ria nhẵn nhụi, có một thanh niên đứng hầu sau lưng.

Người thứ hai là một lão già ốm cao, tay phe phẩy cây quạt, tay kia sờ vân ve chòm râu bạc ra dáng tư lự trước một câu chuyện khó nghĩ.

Sau lưng ông ta là người đại hán trung niên có tên Kim Đại Khuê, người được gọi là Tam ca ở căn nhà trong rừng khi Nghiêm Thục Uyên được đưa đến đó.

Người thứ ba là một trung niên mỹ phụ xinh đẹp cũng đang cau mày suy nghĩ.

Sau lưng mỹ phụ này là Nghiêm Thục Uyên, chẳng hiểu giữa họ có dính líu gì nhau không.

Người thứ tư là một đại hán tuổi trạc tứ tuần, thân hình cao lớn, khôi ngô vạm vỡ, hàm râu quai nón bó sát cằm.

Đứng sau là chàng thanh niên trẻ tuổi tên Lưu Ngọc Khanh đã cứu thoát Nghiêm Thục Uyên khỏi tay người bao mặt béo lùn đạo nào.

Tất cả bọn họ đều ngồi im lặng suy nghĩ, ai nấy đều đắm chìm trong sự suy tính của mình.

Bầu không khí tĩnh mịch bao trùm lên tất cả bọn họ, không biết họ suy tính chuyện gì mà sắc mặt của họ lộ vẻ trầm tư và khấn trương vô cùng.

Một lúc lâu sau có tiếng gõ cửa nhè nhẹ, rồi một bóng người hé cửa lách vào.

Ánh đèn sáng soi rõ một người thanh niên có đôi lông mày rậm, người đã từng bàn chuyện với Bạch Xuân Phương ở hẻm Móng Ngựa đêm nào.

Gã thanh niên bước vội vào trong và vòng tay vái chào mọi người, rồi hấn bước tới đứng sau lưng lão già mập mạp hồng hào.

Lão già mập mạp lên tiếng:

- Bình nhi. Có chuyện gì cứ báo ngay đi.

Gã thanh niên có tên là “Bình Nhi” vội “dạ” một tiếng rồi nói ngay:

- Thưa sư phụ, cùng các vị thúc bá. Tiểu đệ từ Trung Đường Phủ trở về. Theo Phương muội cho biết thì...

Đến đây thì “Bình nhi” ngừng lại hắng giọng, làm mọi người đều chăm chú, để tâm nghe câu chuyện.

“Bình nhi” nói tiếp:

- Đúng hấn là Phí Mộ Thư, tên Tướng Cướp Liêu Đông năm nào. Hấn đã thừa nhận với Phương muội như vậy. Và Phương muội còn cho biết, hấn đã rõ Phương muội là đệ tử của Thần Châu Thất Hiệp.

Mọi cặp mắt tròn xoe đều đổ dồn về phía “Bình Nhi”. Họ kinh ngạc vô cùng. Không ai có thể ngờ rằng tên “Tướng Cướp Liêu Đông” Phí Mộ Thư lại biết Bạch Xuân Phương là đệ tử của “Thần Châu Thất Hiệp”, quả là con người thật lợi hại, không thể để hấn sống được, phải tìm cách diệt trừ ngay, kéo xảy ra chuyện chẳng lành.

“Bình Nhi” tiếp:

- Hấn còn gởi lời hỏi thăm Cố Đại Tiên Sinh. Nếu hấn có ác ý thì hấn đã hạ vài người của bọn tiểu đệ rồi.

Lão già mập mạp vỗ bàn quát hỏi:

- Có chuyện đó nữa sao ?

“Bình Nhi” cúi đầu đáp:

- Quả đã có lần hấn tha mạng cho đệ tử. Hấn chỉ cảnh cáo rồi bỏ đi.

Tôn Chất Thiên lên tiếng:

- Hành động của hấn quả là kỳ bí, không thể nào lường trước được. Năm xưa thì con người của hấn hào hiệp, trọng nghĩa khinh tài, giúp người cô thế, trừ kẻ bạo tàn, không ai mang tiếng đại hiệp mà hành động được như hấn. Tuy hấn mang danh là tướng cướp. Hừ ! Không ngờ tám năm sau, hấn lại vượt ngục, bước ra đời làm tay sai cho Hòa Khôn. Từ một tên tướng cướp tung hoành ngang dọc giang hồ, để lại bao tiếng tốt, một sớm một chiều bỗng biến thành một con chó săn của Trung Đường Phủ. Thật là một câu chuyện biến đổi nhục nhã. Không ai có thể ngờ được.

Tôn Chất Thiên dừng lại, đưa mắt nhìn mọi người rồi nói tiếp:

- Chúng ta ngay bây giờ phải đề ra phương pháp tiêu diệt hấn ngay, kéo chậm giờ nào nguy hiểm giờ đó.

Không ai lên tiếng ngay, họ cũng chưa biết phải đối phó với hấn bằng cách nào.

Lão già ốm cao, tay cầm quạt, thủng thẳng lên tiếng:

- Chúng ta không thể hành động một cách hồ đồ ngay được. Cần phải tỉnh táo phân tích hành động của Phí Mộ Thư rồi tìm cách đối phó.

Tôn Chất Thiên vòng tay nói:

- Cố Đại Tiên Sinh có cao kiến gì xin nói ra cho bọn tiểu đệ nghe.

Thì ra ông già ốm cao đó là Cố Đại Tiên Sinh, người cầm đầu trong Thần Châu Thất Hiệp, đã lừng tiếng trên chốn giang hồ.

Chẳng những Cố Đại Tiên Sinh võ công cao thâm khôn lường, mà mưu trí khôn ngoan, không bao giờ hành động một cách hồ đồ. Nên ông ta được giới võ lâm giang hồ kính trọng, không dám thất lễ với ông.

Cố Đại Tiên Sinh khẽ đằng hắng rồi nói:

- Cao kiến thì tôi không dám, nhưng ta phải suy xét từng hành động của hấn, cái nào đúng, cái nào sai. Cái nào bất lợi, cái gì không, từ đó mới đề ra phương pháp hành động mới được.

Ngừng lại một chút, ông ta đảo mắt nhìn nhanh mọi người một lượt, rồi nói tiếp:

- Trước hết, ta bắt đầu từ câu chuyện hấn vượt ngục. Ta phải đặt câu hỏi rồi giải đáp. Tại sao hấn chịu nằm tám năm trong tù ? Để rồi tám năm sau hấn lại vượt ngục.

Tự hấn vượt ngục hay ai đã muốn hấn vượt ngục ? Nếu tự hấn vượt ngục thì hấn muốn gì ? Còn nếu như có người muốn hấn vượt ngục thì ý người đó muốn hấn làm gì ? Đó là những câu hỏi tôi đặt ra cho các vị giải đáp về vấn đề hấn vượt ngục. Rồi ta sẽ bàn đến các vấn đề khác sau.

Những câu hỏi của Cố Đại Tiên Sinh thật là xác đáng. Ai nấy đều cố gắng tập trung tư tưởng để tìm câu trả lời chính xác.

Sau một hồi lâu, chợt nghe rả rác đây đó có người buông tiếng thở dài.

Có người thở dài là có thất vọng, chứng tỏ họ không tìm ra được câu trả lời cho những câu hỏi của Cố Đại Tiên Sinh.

Lão già mập mạp không dần được, nhìn Cố Đại Tiên Sinh lớn tiếng hỏi:

- Này lão đại. Lão có những ý kiến gì thì nói ra đi. Ta chịu không thể đáp được, lão đừng kéo dài thời gian nữa được không ?

Cố Đại Tiên Sinh đưa mắt nhìn lão già mập mạp, dịu giọng nói:

- Lão nhị. Đừng nôn nóng như vậy. Ta muốn cùng mọi người tìm ra giải đáp cho các câu hỏi. Nếu người nghĩ không ra thì hãy ráng đợi một chút đi.

Lão Nhị ? Hóa ra lão mập này là người đứng hàng thứ hai trong Thần Châu Thất Hiệp.

Trong giới võ lâm đặt cho lão một biệt hiệu: Trại Uất Trì, tên lão là Lâm Thắng.

Bởi tính tình lão ta nóng nảy bất thường, không phân biệt nết tẻ, như một nhân vật trong lịch sử tên là Uất Trì Cung. Người ta đặt cho lão là “Trại Uất Trì” để nói lên cái tính tình nóng nảy của hấn.

Còn người mỹ phụ trung niên là người đứng hàng thứ năm, tên là Hồ Ngũ Nương, có biệt hiệu “Ngọc La Sát”. Ba ta gặp kẻ ác là giết ngay, không bao giờ tha thứ.

Bà là sư phụ của Bạch Xuân Phương.

Đại hán thân hình vạm vỡ, cao lớn có râu quai nón bó cằm là Thiết Chưởng Chu Hùng, sư phụ của chàng thanh niên Lưu Ngọc Khanh.

Thần Châu Thất Hiệp có bảy người, bây giờ chỉ còn bốn người.

Ba người kia đã bỏ mạng trong cuộc kháng chiến chống quân Mãn Thanh khôi phục nhà Minh.

Cả bọn đưa mắt nhìn nhau, Tôn Chất Thiên lên tiếng :

- Lão đại à, lão có gì hay thì nói ra cho anh em bàn với. Thật đầu óc già cả của bọn này đã lú lẫn cả rồi, không minh mẫn bằng lão đại được.

Cố Đại Tiên Sinh đằng hắng rồi nói:

- Thú thật với các vị, chính tôi cũng không trả lời cho chính xác được, chỉ đưa ra các giả thuyết mà thôi. Tôi nói ra xin các vị bổ sung thêm. Còn muốn trả lời cho chính xác thì trên đời này chỉ có một người duy nhất mà thôi.

Tôn Chất Thiên buột miệng :

- Phí Mộ Thư !

Cố Đại Tiên Sinh mỉm cười đáp:

- Chính là hấn. Chỉ có hấn mới trả lời thỏa đáng được mà thôi. Nhưng hấn không bao giờ trả lời cho chúng ta cả. Bây giờ tôi xin đưa ra những giả thuyết xem các vị có chấp thuận được hay không ?

Ngừng lại, bưng chung trà lên uống một hớp, lão nói tiếp:

- Chúng ta ai cũng đều biết tại sao hấn lại bị ở tù. Điều biết đó là một âm mưu. Thế tại sao hấn lại cam chịu ở trong tù đến tám năm. Có phải vì hấn chán chường cái thế thái nhân tình không ?

Những cái đầu gật theo câu hỏi của lão. Cố Đại Tiên Sinh tiếp luôn:

- Đang cam chịu ở tù như thế, tại sao hấn lại vượt ngục ? Có phải vì hấn phát giác ra chuyện gì không? Nếu hấn phát giác ra chuyện gì thì ai nói cho hấn biết ? Ai đã vào tận trong tù mà nói cho hấn biết ? Ngoài việc đó thì người ấy muốn hấn làm gì nữa ?

Tôn Chất Thiên gật gù nói:

- Đúng. Phải có người vào trong tù cho hấn biết. Và chính người đó đã giết bọn lính canh. Còn hấn không bao giờ giết kẻ vô tội cả. Bản tính hấn là như vậy. Thế người đó là ai ?

Cố Đại Tiên Sinh lắc đầu đáp:

- Ta đã chấp thuận giả thuyết có người vào ngục giúp hấn vượt ngục, còn chính bản thân hấn không bao giờ muốn vượt ngục. Chỉ có điều đến đây thì bí lối. Ta không thể biết được kẻ ấy là ai ? Và muốn hấn làm gì ? Đến đây ta tạm dừng lại, chuyển sang qua các hành động của hấn. Có thể từ đó ta đoán ra được ý định của hấn.

Vừa vượt ngục xong hấn ra tay nghĩa hiệp ở Lão Long Hà, tại quán lão Vương Què, ra tay cứu giúp Nghiêm tiểu diệt đây, khi chưa biết Nghiêm tiểu diệt là ai ? Đây là việc nghĩa từ trước đến nay của hấn. Kế đến hấn bỏ ra đi đến Hồ Lô Cấu. Không biết hấn hỏi ai về tin tức một người đàn bà tên Giải Tú Cô. Được tin rồi hấn liền tới Thừa Đức để hỏi thăm Lạc hiền đệ. Cũng tại đây hấn ra tay làm việc nghĩa, giết chết bọn tam quan. Được tin người đàn bà đó ở Trương Gia Khẩu, hấn liền tìm đến đó. Tại Trương Gia Khẩu hấn ra tay giết bọn Triệu rõ và Đinh sói vì hai tên này đã đem người đàn bà

đó từ Hồ Lô Cấu về Trương Gia Khẩu đem bán vào xóm điểm. Cũng nơi đây hấn đánh bọn thủ hạ của Trung Đường Phủ một trận tơi bời.

Rời khỏi Trương Gia Khẩu hấn tìm đến Kinh Sư và đã bị bọn Trung Đường Phủ mua chuộc vào làm việc ở Thập Sát Hải. Ở Thập Sát Hải hai ngày hấn có công cứu Cữu phu nhân thoát nạn nên bà ta đề bạt hấn lên làm chức Hiệu Úy. Một điều đáng lưu ý ở đây là hình như hấn và Cữu phu nhân có quen biết nhau. Đêm hôm ở lại Thập Sát Hải hấn và phu nhân đã ở bên nhau suốt một đêm dài. Sáng hôm sau Cữu phu nhân trở về lại Kinh Sư ngay.

Về làm Hiệu Úy ở Trung Đường Phủ, hấn lại ra tay nghĩa hiệp ở rạp “Kể chuyện” của Nhạc lão đệ. Hấn phát giác ra vụ trộm một cách tài tình, nhưng hấn lại thu xếp ổn thỏa, không làm thiệt hại đến nhân lực của chúng ta.

Bằng vào mấy hành động như vậy. Ta phải xét lại cho kỹ càng, đừng hành động lỗ mãng mà hối hận không kịp. Hành động của hấn không khác trước là bao, vẫn trọng nghĩa, khinh tài. Giả sử hấn không là Hiệu Úy của Trung Đường Phủ thì hấn không là thù địch của chúng ta. Có phải vậy không ?

Cố Đại Tiên Sinh nói một hơi dài rồi ngừng lại nhìn mọi người, ai nấy đều đưa mắt nhìn ông ta khẽ gật đầu chấp thuận những lời ông nói ra, không có điểm nào để phản đối lại được.

Bây giờ Tôn Chất Thiên mới thấy mình đã kết luận Phí Mộ Thư một cách vội vàng. Dù trong lòng hối hận, nhưng Tôn Chất Thiên vẫn lên tiếng nói:

- Nhưng hiện tại bây giờ hấn lại là chó săn của Trung Đường Phủ. Đó là sự thật.

Cố Đại Tiên Sinh mỉm cười đáp:

- Đúng. Chúng ta không chối cái việc đó. Nhưng sao ta không nghĩ thêm một điều khác nữa.

Lão nhị Lâm Thắng cất tiếng hỏi:

- Điều gì nữa ?

Cố Đại Tiên Sinh đáp:

- Hấn vào làm Hiệu Úy ở đó để thi hành nhiệm vụ gì đó mà ta không biết. Nỗi khổ của hấn, có thể không dám thổ lộ ra với ai được. Hấn âm thầm hành động đơn độc một mình. Hấn không muốn một ai biết, không cần một ai giúp. Hấn chỉ muốn chúng ta đừng quấy rầy hấn. Chúng ta đừng để hấn rơi vào tình trạng khó xử cho cả hai bên.

Nhạc Kính Quang nãy giờ ngồi im lặng lắng nghe, bây giờ mới lên tiếng:

- Chính tiểu đệ cũng từng có ý nghĩ như vậy. Hành động của hấn quả thật là khó hiểu. Nhưng giờ tiểu đệ được nghe Cố huynh giảng giải cho nghe, quả thật là hợp ý, tiểu đệ tán thành với Cố huynh về tư tưởng đó.

- o O o -